

gönüllülerimiz ve ilk yar'larımız

Gönüllülerimizin başarılarından haberdar oldukça zaman zaman bir ilkyar dergisi çıkarıp bu yıl neler yaptıklarını kapsasak ne kadar güzel olurdu diye düşünüyorduk. Bugün gelen başarı haberini hemen sizlere paylaşmak gerekirdi... Haber sevgili Şerife'den geldi... Yol arkadaşları kendisini hemen hatırlayacaklardır... Şerife'nin özgeçmişindeki ilk paragraf şöyle:

"2004 yılında ODTÜ İngilizce Öğretmenliği bölümünden onur öğrencisi olarak mezun oldum. ODTÜ'de eğitim aldığım yıllarda İLKYAR'da eğitim gönüllüsü olarak çalıştım. İLKYAR'da yürüttüğümüz çalışmalar, beni hem insan olarak hem de öğretmen olarak derinden dönüştürdü."

Sevgili Şerife İngiltere'de düzenlenen tüm dünyadan katılımcıların olduğu "Sheinspires" yarışmasında Woman in Education kategorisinde **Global Winner** oldu.

"Bu güzel haberi sizinle paylaşmayı çok isterim çünkü bu ödülde İLKYAR'ın payı çok büyük. Bu ödülle de beraber amacım yine kız çocuklarına ve kadınlara ilham verebilmek. Desteğiniz için de sonsuz teşekkür ederim."

Sevgili Şerife doktorasından sonra bir okul grubunun yöneticiliğine seçilirken "Siz nasıl oluyor da 40 senelik tecrübesi olan bir eğitimci gibisiniz?" diye sormuşlar...

"İLKYAR'ın projelerinde ülkenin çeşitli yerlerinde, hem öğrenci, hem öğretmen, hem yönetici, hem de veli profillerini birebir dokunarak, dinleyerek tanıdım... O kadar çok şey öğrendim ki..." diye yanıtlamış... İLKYAR'ın yaptıkları bir şeyler hediye etmenin, burs vermenin hepsinin çok ötesinde olduğunu ancak projeleri yaşayanlar bilebilirler...

Sevgili Şerife'nin 23 yıl önce yazdığı aşağıdaki izlenimi okuyun, nasıl etkilendiğine, nasıl geliştiğini değerlendirin... Desteklerinize çok teşekkür ediyor, saygılarımızı sunuyoruz.

Not: Söz aramızda yıllar sonra yeniden okuduğumda herhalde Şerife'nin izleniminden en çok etkilenenin ben olduğumu hissettim. Mavi eldivenimi kaybetmiş çok üzülmüştüm. Havacılıktan bir asistan ormanda bulunca da çocuklar gibi sevindim... Çünkü o eldiven Hakkari'den getirilmişti, çünkü o eldivende gözyaşlarım vardı. 23 nisanı vedalaşırken ilk yar'ımıza "Anne ve Babana selamlarımı ilet, eldiven için de teşekkürlerimi ilet..." demiştim. "Babam öldürüldü..." dedi. Ne diyeceğimi bilemeden ağladım...

Gözyaşlarımı mavi eldivene şöylece sildim, eldiveni siper ettim... hüseyin

HAYAT ÇEMBERLERİ

Şerife AYDOĞAN

HAYAT ÇEMBERLERİ

Kirlenmiş kıyafetlerinizi çamaşır makinesine atarken hiç ağladınız mı?

Belki komik gelecek ama ben hüngür hüngür ağladım.

Hatta yıkamak bile istemedim.

Karahan'dan Pınar'a sarıldığımdaki tişört, Yelkenli'de çocuklarla halay çekerken giydiğim kazak, Muş'ta çocuklara el sallarken göz yaşlarımın ıslattığı mendil.

Neler taşıyor ki bu kıyafetler!

Çocukların el izlerini, kokularını, ümitlerini, sevinçlerini, gözyaşlarını, sıraların tozunu, yemeklerin kokusunu, anlatılan hikayelerin büyüsünü...

Korkmuştum çamaşır makinesi zalimce davranıp bu güzellikleri öldürecek diye.

Ama korkum boşunaymış. Hepsi yüreğimde, aklımdaydı.

“Görünmeyen Canavarlar”

Bu canavarlar hayatımın dönüm noktası oldu.

Öyle çok şey öğretti ki. Öğretirken öğrenmek.

Farklı farklı hikayeler, canavar çeşitleri, batıl inançlar, şarkılar, halaylar...

Belki de bana öğrettiği en önemli iki şey:

sevgi ve hayatın gerçek yüzü.

Çok basit gibi görünen

ama birçoğumuzun gerçekten tatmadığı, görmediği iki şey.

Bu çocukların sevgisi bir başka.

Hiçbirinde maske yok.

Ruhlarının güzelliği yüzlerinde. Saklamıyorlar onu.

Kendi dünyalarında yarattıkları bu sevgiyi hiç çekinmeden,
korkmadan, sizlere sunuyorlar.

Kucak açıyorlar, minicik ellerini uzatıyorlar,

tertemiz gülücükler gönderiyorlar.

Zorluklarla dolu hayatlarında,

ki bu zorluklar belki bizlerin bile kaldıramayacağı ağırlıkta,
kaybetmemişler içtenliği, sevginin büyüsunü.

Bu tadı başka, rengi başka, havası başka, denizi başka sevgiyi tattırırken bana
hayatımı değiştirdiklerinin farkında bile değildi hiçbiri.

Hepsinin öyle minicik elleri vardı ki avucunuzda kaybolup gidiyordu.

Elleri hayatlarının bir göstergesi.

Çektikleri bütün zorluklar

bu minicik elleri nasırlaştırmış ama yüreklerini nasırlaştıramamış.

Sevgi dolu yürekler,

ümit dolu yürekler,

hasret dolu yürekler...

Onları rüyamda görüyorum.

Hepsinin elinde bir dal parçası toprağın üzerine çemberler çiziyorlar.

Bu çemberler, hayat çemberleri.

Küçük bedenlerine inat öyle büyük çemberler çiziyorlar ki.

Merkezinde kendileri var. Daha büyük çemberler çizmek hayalleri...

Özgürlük uçsuz bucaksız bir ülke,
Sevgileri ışık tutmazsa yolumu bulamam ki
Mutluluk uzansam dokunacak kadar yakın
Çocuklar olmazsa tadına varamam ki

Hiçbir olay gerçek olmaz
Çocuklara anlatmadan
Hiçbir sevinç tamam olmaz
Onlarla paylaşmadan

Masallar masal değil
Sevgiyle anlatmadan

ÇOCUKLAR ARASINDA BİRGÜN
SEVGİYLE DOLU YÜREĞİM....

Hep beraber daha çok hayat çemberi çizdirtmek dileğiyle...

Dr. Şerife Aydoğan Demircioğlu
ODTÜ İngilizce Öğretmenliği 2004 Mezun